

ling. Men min første Udtalelse om, at Konsekvensen var en Afslutning af Folkethingets Indflydelse paa de finantielle Spørgsmaal for indværende Finantsaar, synes nu at skulle vinde Betræffelse. Vel blev det den Gang udtalt, at det var for Meget at lægge i den saakaldte 8de November, idet det var en kort Vaabenhvile, der var betegnet. Jeg saae imidlertid, som sagt, ikke rettere, og Erfaringen har stadfæstet, at Afslutningen af det andet Udsnit af denne vistnok temmelig ørkesløse Rigsdagssamling stemmer overens med mine Forudsætninger da. Jeg har holdt mig tilbage fra at udtale mig om min Stilling, indtil jeg saae, hvorledes Folkethinget stillede sig til det foreliggende Forslag, og efter den Maade, hvorpaa det er blevet behandlet ved de to foregaaende Behandlinger, antager jeg det for givet, at det vil blive vedtaget. Min Stilling til Sagen vil være den samme som tidligere, jeg kan ikke deltage i et saadant Skridt, men Situationen er ført til det Punkt, at det er naturligt, at den faar en saadan Udgang. Idet man imidlertid vedtager det foreliggende Forslag, som er bestemt til at gjælde til den 31te Marts, saa siger Folkethinget Farvel til Finantsloven for 1877—78, i alt Fald for den direkte Behandlings Vedkommende, og det vil da, maaste heller ikke fra mit personlige Standpunkt, ikke være urigtigt at gjøre et Par Bemærkninger om, hvad Folkethinget har vundet i det tilendbragte Udsnit af dets politiske Liv. Folkethinget øvede en anstrengende Virksomhed i 6 Maaneder i Fjor for at have sin berettigede Indflydelse paa Finantsloven og derigennem selvfølgelig paa Administrationens Forhold til de efter vort Lands Beskaffenhed og øvrige Forhold meget rigelige Bevillinger. Da denne Stilling, hvor velvillig den end var baade til Landsthinget og til Regjeringen, dog ikke i alle Punkter var tilfredsstillende for Ministeriet, slog dette — jeg skjønner ikke rettere — en Streg over denne Virksomhed og lavede sig selv den 12te April. Folkethinget var da altsaa stude til Side for de 7 Maaneder af Finantsaaret, og den Del, man den 8de November og 17de December tager i Afgjørelsen af de finantielle Spørgsmaal, er efter mit Skjøn kun den, at yde den samme Regjering, der har begaaet den 12te April, de samme Bevillinger paa alle Punkter, som den havde ønsket at faae, og altsaa en Opgivelse fra Folkethingets Side for Finantsaaret 1877—78 af alle de omtalte Tvistepunkter og øvrige Mellemværender og af de Senstillinger og Opfordringer, som Folkethinget havde troet at maatte gjøre til Administrationen med Hensyn til Forholdene i dette Aar. Regjeringen faar i Dag Kvittering til den 31te Marts for den Maade, den er optraadt paa. En smuk Nyaaarsgave! Den havde vist ikke dømt om, da den, som jeg antager, med sittrende Haand underkrev Utskiftet af 12te April, at dette skulde gaa til paa denne

Maade. Jeg indrømmer, at Reaktionen har hævdet sin Stilling for Finantsaaret 1877—78. Har Demokratiet hævdet sin? Hvor har den almindelige Valgret gjort sin Indflydelse gjældende, og hvor har Stattebevillingsretten, naar den skulde haandhæves fornemlig her, hævdet sin Berettigelse? Jeg skal ikke svare paa disse Spørgsmaal. Det ligger ikke saa fjært at spørge, hvorledes det kan være, at den almindelige Valgret i Frankrig har givet et saadant Udslag, som den har, medens den almindelige Valgret i Danmark har givet det af mig betegnede Udslag. (L. h. Nielsen: Senatet og Landsthinget er forskjelligt). Der er overmaade mange Forskjelligheder, men jeg skal ikke fremdrage de Forskjelligheder, som kunde tale til vor Fordel, jeg nævner kun, at Resultatet er meget forskjelligt, og jeg nævner det med den største Ro, thi jeg er overbevist om, at den almindelige Valgret hos os, selv om end gennem mange Stuffer, dog nok skal vide om fortære eller længere Tid — det er ikke det Afgjørende — at føre ogsaa sin Sag til Seir, saa at vort Land ikke bliver regjeret ved smaa Mindretal, der repræsenterer særlige Sider af Samfundet, men at vort Land bliver regjeret i fuld Samklang med Folkets igjennem Valgene udtalte modne Villie. Der kan være meget Arbejde at gjøre, nogen Tid at vinde op og megen Kraft at anvende derpaa, men uagtet Finantsaaret 1877—78 efter mit Skjøn betegner et Nederlag, en Ydmygelse med Hensyn til Folkethingets forfatningsmæssige Ret, saa nærer jeg ikke den fjerneste Tvivl om, at vi maaste netop ogsaa derved som Middel naae dertil, at Folkethinget igjen kommer til at indtage den Stilling, som efter vor Forfatning er anvist det.

Bøffen: Jeg har til det sidste Øieblik ikke ventet, at en Diskussion vilde finde Steb angaaende det foreliggende Lovforslag. Jeg har dog heller ikke kunnet undres over, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) har sølt sig opfordret til at motivere og forklare sin Stilling til disse Spørgsmaal, men han er fremkommen med Udtalelser, som forekomme mig at nødvendiggiøre en Modsigelse fra min Side. Jeg er paa ingen Maade entg med det ærede Medlem i, at, hvad der skete den 8de November, kan betegnes som et Nederlag, som en Ydmygelse for Folkethinget. Liden er endnu ikke kommen til at foretage en Opgjørelse af Betydningen af den 8de November, men jeg haaber, at det skal blive erkjendt, og at det ærede Medlem selv skal komme til Erkjendelse af, at det ikke er rigtigt, naar han har sagt, at deri laa et Nederlag. Men det ærede Medlem sagde, at vi, idet vi vedtog det foreliggende Lovforslag, opgave Folkethingets finantielle Indflydelse, hvad angaar Finantsloven for 1877—78. Dette maa jeg bestemt modsig. Det foreliggende Lovforslag